

Pryoeleven.

Hur kommer det sig att jag minns så mycket från mitt liv, små detaljer och obetydliga händelser. Jo, det kan jag tala om med en gång. Har man det riktigt tråkigt, om man vantrivs och tiden går långsamt, ja då lägger man märke till småsaker. Man har inte så mycket annat att göra helt enkelt. Man dagdrömmer, man betraktar, noterar och drar slutsatser. Man tittar på flugan som surrar runt krukväxterna, man ser fläckarna på linoleumgolvet, lyssnar på enfaldiga dialoger, tittar på klockan, väntar på fredag och utför skiten som de ger order om.

Vissa saker glömmer man aldrig. Alla dessa år, alla dessa skitjobb, all denna tid. Jag har mycket att minnas. De fick mig redan vid skolåldern.

Vissa lektioner fick jag spendera i någon form av OBS-klass, Kliniken som den kallades. Jag ljuger inte om jag säger att i alla fall hälften av mina s.k. klasskamrater var, om inte utvecklingsstörda så i alla fall gränsfall. De var kort och gott dumma. Få av dem kunde stava till sitt eget namn. En annan stor del av dem var direkt kriminella. Översittarna och bråkstakarna som inte gick att ha i någon annan klass fanns naturligtvis också representerade.

Jag visste att jag knappast skulle ha något finare jobb som väntade på mig efter oavslutat skolgång. Jag skulle få försörja mig på jobb som jag hatade av hela mitt hjärta, jag skulle få lära mig att utföra sysslor som jag fann både meningslösa och ointressanta. Jag skulle få tunga jobb, stressiga jobb, smutsiga jobb och dumma jobb. Och detta enbart om jag hade tur!

Därför såg jag ingen som helst anledning till att redan nu börja lida utan att ens få betalt för det.

I högstadiet så bestämdes det att vi skulle praktisera några veckor på olika företag. Praktisk Yrkesorientering kallades det. PRYO. Platserna lottades ut. Jag hamnade på skolbiblioteket. Det passade mig utmärkt. Där brukade jag ändå sitta dagarna i ända och läsa, mumsa på godis och drömma mig bort. Det tänkte jag fortsätta med.

Första dagen jag infann mig i biblioteket så förklarade den unga och vackra deltidsbibliotekarien hur kartoteket fungerade. Varför hon gjorde det har jag ingen aning om? Kanske förväntades det av henne? Kanske trodde hon att jag var intresserad?

- Jaha.

Sade jag när hon var färdig och sedan gick jag och satte mig i min gamla vanliga fåtölj och försjönk i någon roman eller i mig själv.

Där blev jag sittande pryotiden ut. Det var helt ok.

Ibland dök det upp en klasskamrat till mig som hette Nicke men som av någon outgrundlig anledning kallades för Charlie. Charlie var en ung pojke som såg ut att lida av sömnsjuka. Jag tror inte att det hände så mycket i Charlies liv under de få timmar han lyckades hålla sig vaken. Han var en av dessa människor som senare i livet gjorde en kometkarriär inom diverse arbetsmarknadspolitiska åtgärder. Men nu är det 1979 och Charlie står framme vid disken och frågar ut den unga söta bibliotekarien om olika författare, vad hon tycker om den och den poeten osv. Han lånar böcker och han lämnar tillbaka böcker.

Varje dag.

Ibland flera gånger om dagen. Alltid med stånd.

Han står där, en femtonårig pojke och trånar efter en ung kvinna i tjugoårsåldern. Killen hade inte en chans och det visste han säkert om, men det sket han i. Han var fullt nöjd med att gå till biblioteket och låna böcker med stånd. Det räckte för honom.

Sista året i nian så ansåg de att det var färdigslappat för min del. Att jag skulle fortsätta till gymnasiet var helt uteslutet, det var inte ens något alternativ och jag var glad över att slippa argumentera om detta. Istället så skulle jag få arbetsvana innan jag slutade skolan, jag skulle helt enkelt prepareras för kommande meningslösheter i livet.

Meningen var att jag under skoltid skulle knyta kontakter med arbetsgivarna och därmed gå direkt från skolan och ut i arbetslivet utan någon mellanlandning i den svenska sommaren.

Det var illa.

Det var absolut inte vad jag hade planerat. Av någon anledning så tror alltid lärarna att så fort en elev är ointresserad av studier, ja då är han intresserad av arbete. Med tanke på min studiemotivation så måste de ha inbillat sig att jag brann av arbetsiver.

Jag vet inte varifrån den där inställningen kommer ifrån men antagligen så är det rent önsketänkande. Det är helt enkelt inte politiskt korrekt att förutsätta att det finns människor som är ointresserade av både studier och meningslöst arbete. Jag har alltid tillhört dem som har längtat efter friheten. Skola och arbete är motsatsen till frihet.

Notera nu att jag inte menar att man ska ge strunta i att arbeta, tvärtom! Man SKA arbeta, däremot så är det ingen som kan tvinga oss att skratta under tiden. Det finns ingen som kan tvinga mig att vara tacksam över att jag är i den ekonomiska situationen så att jag måste arbeta. Jag hade varit tacksam om jag hade varit så rik så att jag hade kunnat välja bort arbete och ägna mig åt sådant som betyder något i livet istället. Den vackraste poesin och de finaste sångerna skapas inte under arbetstid.

Jag blev placerad på en målerifirma. De kunde lika gärna ha gett mig internering i Kumlabunkern. Jag gav dock målerifirman en chans. Mest för att jag var nyfiken. Inte på yrket förstås, få saker intresserar mig så lite som spackel, målarfärg och tapeter. Nej, istället så var det nog tristessen och meningslösheten som intresserade mig. Det fascinerade mig på något vis att det faktiskt fanns folk som jobbade med detta, som t o m drev firmor och satsade kapital på att göra det fint hemma hos andra människor. Det fanns folk som gillade att försöka passa in mönstertapeter i varandra, som blev lyckliga av att slipa spackel, som kände livets mening nudda vid dem när de fick blanda till en speciell färgnyans.

Helt otroligt!

Jag blev inte långvarig där, vill minnas att det bara blev tre veckor men det räckte för mig och definitivt för dem.

Jag var nog den mest oengagerade och omotiverade elev de någonsin har haft. Men jag ska inte ljuga, första veckan så försökte jag lära mig men det gick helt enkelt inte. Det går inte att bli skicklig på något som man är helt ointresserad utav, som man t o m föraktar. Det är helt omöjligt. Försök själva så får ni se!

Första dagarna så gick jag bredvid en målare, var honom behjälplig, räckte honom spackelspaden, blandade till färg och låtsades respektera hans yrke. Tiden gick oändligt långsamt. Jag hörde inte ett ord av vad han

sade till mig. Jag var för det mesta hjälplöst förlorad i någon dagdröm av pornografisk karaktär. På tredje, eller om det var fjärde dagen, så fick jag själv ansvaret över ett rum som skulle tapetseras. Utan någon som helst entusiasm så började jag med att spackla lister och skarvar, lät det torka och sedan slipade jag med sandpapper. Efter det så var det dags för att sätta upp tapeterna. I början var det lätt eftersom de var omöntrade, inget krångel med att få dem att passa in och liknande. Däremot så var det väggkontakter lite här och där som gjorde det hela svårare. Jag fick det aldrig att passa in. Jag visste inte ens hur man gjorde. Det hade jag kanske vetat om jag hade lyssnat istället för att ha dagdrömt. Jag fick kassera flera våder som naturligtvis en grinig bas noterade.

- För helvete! De där kostar pengar!

Det var lögn i helvete. Jag fick aldrig till det och jag vågade inte chansa med fler våder. Istället så provade jag med spackel. Jag tog en stor slev och slabbade på väggkontakten. Jag tryckte in spackel i urtagen och mosade på så mycket jag kunde på och runt själva armaturen. Jag smetade ut så mycket det gick. Det blev en stor bula med spackel.

Efter att jag hade slipat med sandpapper så planade det ut på ett sätt som gjorde att det knappt syntes, inte efter att jag hade limmat fast tapeten i alla fall. Om man inte tittade efter noga.

Om man inte visste att det hade funnits en kontakt där tidigare.

Det andra väggurtaget och även antennurtaget gick samma öde till mötes.

Jag blev som sagt inte så långvarig på målerifirman.

- Men va fan! Nog fan fanns det en väggkontakt här och var i helvete är antennurtaget?

En firma står och faller med sina kunder. Nöjda kunder är den bästa reklamen sägs det. Jag tror inte att jag skulle få jobb på denna firma idag.

Om den finns kvar?

Och allvarligt talat, vem bryr sig?

Inte jag i alla fall!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Peter Ferm med Poeter.se id #37843 innehar upphovsrätten